

Proč ráda chodím do Jindrovky vily

Půl druhého roku chodím navštěvovat lidi v Jindrově vile. Pro duchovního patří návštěvy starých a nemocných lidí takřka k povinnostem, má své specifické postavení. Co ale může nabídnout člověk mladý, v rozkvětu sil, člověku o tolik životně zkušenějšímu, nemocnému a většinou mnohostranně bolavému? Jak má mluvit o Bohu, aby jeho slova byla pravá a ne jen fráze? Ta propast se někdy zdá být hluboká...

Každou středu odpoledne tedy stoupám nahoru a přeji si jedině: Pane Bože, dej, abych tam k něčemu byla... Nic víc. Mám zkušenost, že když jsem si něco naplánovala, skončilo to fiaskem a naopak, bez velkolepých příprav to bylo právě ono – došlo k hlubokému lidskému setkání. Ale pokaždé začínám znovu, pokaždé mám prázdné ruce, pokaždé to je poprvé...

Bylo by krásné mít připravený scénář a zaškrtnout si splněné úkoly, tak, aby s každým odškrtnutým bodem by nám byl Bůh blíže! Tak krásně by se dalo šálit své svědomí! V nic takového ale nevěřím, nebyl by to Bůh, kdo by se nám takto zjevoval.

Naopak, hluboce prožívám Boží přítomnost, když mě to nutí jít ze sebe ven, překonávat svůj strach, obavy, meze, otevírat se navzdory riziku nepřijetí, výsměchu... Bylo by přece jednodušší zůstat doma. Ale cítím, že právě v tomto překonávání je se mnou Bůh.

Chodím tedy do Jindrovky vily za Bohem. Jsem zvědavá, jestli se vyjeví, jak odpoví, jestli to pochopím. Mluvím s lidmi a snažím se dešifrovat Jeho stopy - ze sdílených radostí i strastí, ze vzpomínek na uplynulé i z reality současnosti. Někdy hovořím celé hodiny, jindy jen poslouchám, někdy je impulsem sestřička, jindy nedělám vůbec nic a přesto k tomu nejzákladnějšímu setkání dojde. Ideálem je, když odcházím a můj odchod znamená jen nepatrné narušení probíhající přátelské komunikace - to je pak pro mě odměna a krása, zázrak.

Příště přijdu zase.

Marcela Bošťiková